

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **X**, nar. X, bytem X, zastoupen prof. JUDr. Bc. Tomášem Gřivnou, Ph.D., advokátem, se sídlem Revoluční 1044/23, Praha 1, proti žalované: **Bezpečnostní informační služba**, se sídlem Nárožní 1111/2, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Bezpečnostní informační služby ze dne 25. 9. 2020, č.j. 1307-8/2020-BIS-1,

takto:

I. Rozhodnutí ředitele Bezpečnostní informační služby ze dne 25. 9. 2020, č.j. 1307-8/2020-BIS-1, a rozhodnutí náměstka pro zabezpečovací složky Bezpečnostní informační služby ze dne 3. 7. 2020, č.j. 11-18/2020-BIS-3-š, **jsou nicotná.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce prof. JUDr. Bc. Tomáše Gřivny, Ph.D., advokáta.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ředitele Bezpečnostní informační služby ze dne 25. 9. 2020, č.j. 1307-8/2020-BIS-1 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka pro zabezpečovací složky ze dne 3. 7. 2020, č.j. 11-18/2020-BIS-3-š (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto ve věci nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 156.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 21. 3. 2017 do zaplacení z titulu nezákonného rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru ze dne 21. 12. 2011, č.j. 273-110/2011-BIS-6 tak, že: 1. žalobce nemá podle ustanovení § 98 až 111 a ustanovení § 124 odst. 9 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů,

ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), nárok na náhradu nemajetkové újmy, a za 2. žalobce nemá nárok na nákladů řízení ve smyslu ustanovení § 177 odst. 1 téhož zákona.

- [2] Žalobce v podané žalobě nejprve k dosavadnímu průběhu řízení uvedl, že nárokoval žalobou podanou dne 21. 3. 2017 u Obvodního soudu pro Prahu 1 po státu zadosti učinění za vzniklou nemajetkovou újmu podle ustanovení § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 82/1998 Sb.“), a to z důvodu nezákonného rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru ze dne 21. 12. 2011. Toto rozhodnutí bylo totiž zrušeno rozhodnutím ředitele Bezpečnostní informační služby ze dne 24. 3. 2016, č.j. 195-7/2016-BIS-1. Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl o tomto nároku usnesením ze dne 30. 10. 2019, č.j. 18 C 54/2017-165 tak, že řízení v části týkající se nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 156.000 Kč zastavil s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena řediteli Bezpečnostní informační služby. Následně pak byla vydána žalobou napadená rozhodnutí.
- [3] Žalobce spatřoval vady napadeného rozhodnutí v těchto základních důvodech: a) právo na náhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím, b) nicotnost rozhodnutí. Ad a) žalobce namítal, že správní orgány vychází při svých úvahách z nepochopení rozdílu mezi náhradou nemajetkové újmy a náhradou škody (zde ve formě přiznání nároku na vyplacení doplatku příjmu a náhrady za služební výstroj). Za nemajetkovou újmu je nutné dle žalobce považovat újmu, která pro poškozeného neznamena přímo ztrátu na majetku; přiznání nároku na vyplacení doplatku příjmu pak lze považovat za náhradu ušlého zisku, který nespadá pod pojem nemajetkové újmy a který naopak ztrátu na majetku představuje (jde tedy o druh majetkové újmy, škody). Náhradu doplatku služebního příjmu proto není možné považovat za zadosti učinění za vydání nezákonného rozhodnutí správního orgánu, neboť jde o pouhou náhradu, ke které správní orgán přistupuje poté, co dojde ke zrušení rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Žalobce zdůraznil, že požaduje nemajetkovou újmu, rovnající se zadosti učinění za vydání nezákonného rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Správní orgán proto měly tuto vzniklou újmu posoudit ve světle argumentů, které žalobce předkládal v podané žalobě Obvodnímu soudu pro Prahu 1 a v předcházejícím předběžném projednání u Ministerstva financí. Uvedl, že mu vydání nezákonného rozhodnutí způsobilo morální dopad a že mělo dopad na jeho čest, pověst a důstojnost. Došlo pak i k zásahu do jeho pracovního života. Namítal, že s těmito tvrzeními a důkazy se správní orgán vůbec nevypořádaly.
- [4] Ad b) žalobce namítal, že pokud by soud dospěl k názoru, že žalobce nemá podle zákona o služebním poměru nárok na náhradu nemajetkové újmy, pak má za to, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nicotná, neboť k jejich projednání a rozhodnutí nejsou příslušné správní orgány. Uvedl, že stěžejním znakem pro určení toho, zda se při rozhodování o nemajetkové újmě bude postupovat podle zákona o služebním poměru, je skutečnost, jestli rozhodovací činnost příslušníka sboru je podřaditelná pod výkon služby nebo výkon v přímé souvislosti s ním. Namítal, že rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru není samotným výkonem služby ve smyslu ustanovení § 98 odst. 1 zákona o služebním poměru, ale jde o výkon veřejné moci, při kterém služební funkcionář rozhoduje jako správní orgán ve správním řízení o právech a povinnostech příslušníků bezpečnostního sboru a vykonává tak přenesenou pravomoc státu, nikoliv

samotný výkon služebního poměru. Ve sporech o náhradu škody (resp. nemajetkové újmy) způsobené výkonem veřejné moci je však pasivně věcně legitimovaným subjektem stát a nikoliv samotný správní orgán, který nezákonné rozhodnutí vydal. K tomu žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp.zn. Pl.ÚS 1/19, kterým bylo zrušeno usnesení zvláštního senátu č.j. Konf 11/2018-16, o které se opíraly správní orgány obou stupňů. Z tohoto nálezu dle žalobce vyplývá, že o předmětných nárocích by mělo být rozhodováno před civilními soudy (na základě zákona č. 82/1998 Sb.), které však již v tomto řízení vyslovily svou nepřislušnost. Dle žalobce tak nelze vyloučit, že o nároku žalobce již dále nejsou oprávněny rozhodovat správní orgány ve správním řízení.

- [5] Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [6] Žalovaná v písemném vyjádření k podané žalobě navrhovala její zamítnutí. Uvedla, že přestože trestní soudy nedovodily, že by žalobcovo jednání mělo charakter trestného činu, a tím ani důvodu pro jeho propuštění ze služebního poměru, protiprávnost jeho jednání sama o sobě zpochybněna nebyla. Uvedla, že vykazování poskytnutých peněžních prostředků, z jejichž zpronevěry byl obviněn, bylo skutečně zatíženo závažnými nedostatky, které žalobce v žádném z řízení ve věcech služebního poměru nevysvětlil. Na tyto skutečnosti se žalobce rozpomněl až v průběhu trestního řízení.
- [7] K žalobní námitce ad a) žalovaná uvedla, že správní orgán vycházel z právního názoru Obvodního soudu pro Prahu 1 a usnesení zvláštního senátu ze dne 15. 1. 2019, č.j. Konf 11/2018-16. Uvedla, že znění ustanovení § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru neumožňuje jiný závěr, než ten, že v něm obsažená úprava náhrady újmy příslušníkovi je komplexní; toto ustanovení blíže neurčuje, zda jde o náhradu škody nebo nemajetkové újmy. Zákonem stanovená náhrada byla přitom žalobci poskytnuta, a to ve výši 2.483.891 Kč. Dle žalované tak žalobce tím, že konstruuje další možné újmy vedle té, která je hrazena podle ustanovení § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru, smysl tohoto ustanovení popírá. Dle žalované tak nelze souhlasit s názorem, že nezákonnost rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru představuje zvláštní kvalitu, která náhradou újmy dle tohoto ustanovení není pokryta. Konstatovala, že z titulu nezákonného rozhodnutí nevznikla žádná újma, která by žalobci nebyla již nahrazena. Dle žalované pak nad rámec předmětného ustanovení nelze konstruovat ani náhradu škody ani nemajetkové újmy, neboť ustanovení § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru je nutno považovat za *lex specialis* vůči zákonu č. 82/1998 Sb. K usnesení zvláštního senátu ze dne 19. 6. 2019, č.j. Konf 13/2018 dodala, že zde zvláštní senát výslovně uvedl, že si je vědom i takového výkladu zákona o služebním poměru, podle kterého nároky poškozených příslušníků nemusí být v důsledku absence právního základu v zákoně o služebním poměru odškodněny, a ponechává věc na posouzení služebních funkcionářů, příp. následně správních soudů, zda lze některá práva příslušníků bezpečnostního sboru omezit vzhledem ke specifickým služebním poměrům. Žalovaná proto uzavřela, že z hmotného hlediska žalobce svůj nárok na poskytnutí dalších náhrad nad rámec těch, jež mu již byly poskytnuty, neprokázal.
- [8] K žalobní námitce ad b) žalovaná uvedla, že případ, v němž byl vydán odkazovaný nález Ústavního soudu, se od nyní projednávaného případu liší v podstatné věci: zákon o služebním poměru skutečně neobsahuje obecnou úpravu náhrady újmy způsobené nezákonným rozhodnutím (ať již újmy majetkové, nebo nemajetkové). Zvláštní senát v usnesení č.j. Konf 11/2018-16, které bylo nálezem zrušeno, dovozoval nicméně i na tuto

újmou použitelnost obecné úpravy náhrady škody způsobené příslušníkovi porušením právní povinnosti při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby podle ustanovení § 98 a násl. zákona o služebním poměru, s čímž se Ústavní soud neztotožnil. V případě speciálního případu zrušeného rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru však zákon o služebním poměru výslovnou úpravu obsahuje, a to právě v ustanovení § 124 odst. 9. Dle názoru žalovaného tato skutečnost vylučuje použitelnost zákona č. 82/1998 Sb. na náhradu újmy způsobené nezákonným rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru, a tím vylučuje i působnost civilních soudů.

- [9] Při ústním jednání konaném před soudem dne 8. 12. 2022 obě strany setrvaly na svých stanoviscích.
- [10] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [11] Usnesením ze dne 30. 10. 2019, č.j. 18 C 54/2017-165, rozhodl Obvodní soud pro Prahu 1 o tom, že řízení (o zaplacení 260.000 Kč s příslušenstvím), se v části týkající se nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 156.000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 21. 3. 2017 do zaplacení z titulu nezákonného rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru ze dne 21. 12. 2011, č.j. 273-110/2011-BIS-6, zastavuje (výrok I.), a že věc bude po právní moci usnesení postoupena řediteli Bezpečnostní informační služby (výrok II.). Toto usnesení nabylo právní moci dne 21. 11. 2019.
- [12] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 3. 7. 2020 náměstek pro zabezpečovací složky rozhodl o tom, že žalobce nemá podle ustanovení § 98 až 111 a ustanovení § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru nárok na náhradu nemajetkové újmy.
- [13] V odůvodnění tohoto rozhodnutí náměstek uvedl, že ve shodě s právním názorem vyjádřeným v usneseních zvláštního senátu č.j. Konf 13/2018-19 a č.j. Konf 11/2018-16, lze konstatovat, že úprava odpovědnosti bezpečnostního sboru za újmu způsobenou jeho příslušníkovi porušením právní povinnosti při výkonu služby, v přímé souvislosti s ním nebo pro výkon služby, v ustanovení § 98 až 111 a ustanovení § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru je komplexní, a nelze tudíž uvažovat o použitelnosti zákona č. 82/1998 Sb. na náhradu těchto újem. Uvedl, že zákon o služebním poměru nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené příslušníkovi bezpečnostního sboru zvlášť neupravuje, a proto ji nelze přiznat. Ustanovení § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru nerozlišuje, zda jde o náhradu škody, nebo také nemajetkové újmy. Pro úplnost pak dodal, že i kdyby poskytnutí další nemajetkové újmy přicházelo v úvahu, bylo by nutno přihlédnout k tomu, že žalobce sám zásadním způsobem přispěl k rozhodnutí, které pro něj bylo nepříznivé, přičemž se dále zabýval podrobnostmi ve vztahu k žalobcovu jednání, z důvodu kterého bylo vydáno rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru.
- [14] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 17. 7. 2020, ve kterém uplatňoval obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [15] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 9. 2020 bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [16] V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl ředitel Bezpečnostní informační služby, že příslušný služební funkcionář posoudil možnosti přiznání nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy plně v souladu se soudním názorem ohledně komplexnosti právní úpravy, která má přednost před použitím zákona č. 82/1998 Sb. Nároky žalobce, které

vznikly po zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru, kdy nastalo obnovení právního stavu, který existoval před vykonatelností tohoto rozhodnutí, mu byly přiznány rozhodnutím kancléře ze dne 2. 6. 2016, č.j. 232-2/2016-BIS-50. Požadovaný nárok na náhradu nemajetkové újmy proto nebyl žalobci přiznán.

[17] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

[18] Soud se nejprve zabýval námitkou spočívající v nicotnosti žalobou napadených rozhodnutí, neboť ji žalobce uplatnil v podané žalobě, a zároveň je soud povinen k této vadě přihlídnout z úřední povinnosti.

[19] Podle ustanovení § 77 odst. 1 správního řádu *„Nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.“*

[20] Podle ustanovení § 76 odst. 2 věta první s. ř. s. *„Zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu.“*

[21] Povahou nicotnosti se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006 - 74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS., podle kterého *„[n]icotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí, je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných“ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím.“*

[22] V nyní posuzovaném případě soud dospěl k závěru, že obě správní rozhodnutí jsou nicotná, neboť k jejich vydání nebyly správní orgány vůbec věcně příslušné. Otázka kompetence žalovaného správního orgánu je dle názoru soudu jednou ze stěžejních otázek při přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví.

[23] V daném případě žalovaná ve svých rozhodnutích vycházela jednak z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30. 10. 2019, č.j. 18 C 54/2017-165, na základě kterého bylo řízení v části týkající se nároku žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 156.000 Kč zastaveno a věc byla postoupena řediteli Bezpečnostní informační služby, jednak z usnesení zvláštního senátu č.j. Konf 13/2018-19 a č.j. Konf 11/2018-16.

- [24] Zvláštní senát v usnesení ze dne 15. 1. 2019, č.j. Konf 11/2018-16, dospěl k závěru, že v příslušném k vydání rozhodnutí o nároku tehdejšího žalobce na náhradu škody a nemajetkové újmy je správní orgán. V této věci se jednalo o kompetenční spor (spor o pravomoc) podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), který vznikl mezi ředitelem Ochranné služby Policie České republiky a Obvodním soudem pro Prahu 7 ve věci náhrady škody a nemajetkové újmy, které měly žalobci vzniknout v důsledku nezákonného rozhodnutí ředitele Ochranné služby Policie České republiky.
- [25] Z tohoto rozhodnutí zvláštního senátu vycházely při svém rozhodování jak Obvodní soud pro Prahu 1, tak žalovaná (tj. náměstek pro zabezpečovací složky a ředitel Bezpečnostní informační služby). Nálezem Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2020, sp.zn. Pl.ÚS 1/19, však bylo toto usnesení zrušeno. Z tohoto nálezu vyplývá, že o předmětných nárocích by mělo být rozhodováno před civilními soudy (na základě zákona č. 82/1998 Sb.). Následně zvláštní senát vydal usnesení ze dne 14. 1. 2022, č.j. Konf 11/2018-64, ve kterém dospěl k závěru, že příslušným k vydání rozhodnutí o nároku žalobce na náhradu škody a nemajetkové újmy je soud.
- [26] Soud tedy zvažoval, do jaké míry je i s ohledem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. oprávněn pozdější závěry Ústavního soudu a zvláštního senátu zohlednit. Vyšel přitom z již dlouhodobě ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu opírající se o tzv. retrospektivní účinky judikatury. Dle názoru soudu tak nelze aprobovat takový stav, kdy by bylo ponecháno v platnosti rozhodnutí správního orgánu, ke kterému nebyl tento správní orgán příslušný, tj. rozhodnutí nicotné. Byť tedy byli v dané věci služební funkcionáři vázáni pravomocným rozhodnutím soudu rozhodujícím v občanském řízení, tak soudu nezbylo než ve vztahu k napadeným rozhodnutím vyslovit nicotnost.
- [27] Soud si je rovněž vědom toho, že v daném případě služební funkcionáři vycházely rovněž z usnesení zvláštního senátu ze dne 19. 6. 2019, č.j. Konf 13/2018-27, ve kterém tento dospěl k závěru, že příslušným vydat rozhodnutí o nároku tehdejšího žalobce na nároku nemajetkové újmy ve výši 336.600 Kč, vzniklé vydáním nezákonného rozhodnutí, je správní orgán. V této věci se jednalo o kompetenční spor podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., který vznikl mezi ředitelem Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování Policie České republiky a Obvodním soudem pro Prahu 7. Jakkoli toto usnesení zvláštního senátu nebylo napadeno ústavní stížností a jeho závěry je třeba respektovat, tak s ohledem na pozdější judikaturu Ústavního soudu, jakož i zvláštního senátu (viz výše), je třeba uzavřít, že závěry tohoto usnesení se již v dané věci nemohou právě s ohledem na tuto pozdější judikaturu, týkající se obdobné věci, uplatnit.
- [28] V dané věci tak soud uzavírá, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové považuje za nicotná, a proto prohlásil nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. V dalším řízení se tak podaný tvrzený nárok žalobce ocitá v téže situaci, jako po nabytí právní moci rozhodnutí soudu o postoupení věci k projednání věci služebnímu funkcionáři. Služební funkcionář však o věci rozhodnout nemůže, neboť se jedná o nárok, který dle uvedené judikatury nespadá pod jeho zákonnou kompetenci a musí tak vyvolat kompetenční spor dle zákona č. 131/2002 Sb. Výsledek tohoto kompetenčního sporu (byť se dá s ohledem na odkazovanou recentní judikaturu předvídat) pak bude závazný jak pro služební funkcionáře, tak pro soudy rozhodující v občanském soudním řízení v této konkrétní věci.

Ostatně jen zvláštní senát má pravomoc podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zrušit rozhodnutí (zde Obvodního soudu pro Prahu 1), kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodnout, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. K takovému rozhodnutí totiž není oprávněn soud rozhodující ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

[29] S ohledem na výše uvedený závěr ohledně nicotnosti napadených rozhodnutí soud neshledal potřebným vyjadřovat se k dalším žalobním námitkám, které žalobce uplatnil v podané žalobě.

[30] Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobce prof. JUDr. Bc. Tomáše Gřivny, Ph.D., advokáta. Mimosmluvní odměna činí 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby, účast na jednání soudu dne 8. 12. 2022) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 900 Kč za 3 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty, nezvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 13.200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8. prosince 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu